

Sygn. akt I C 333/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2018 r. w G. sprawy z powództwa K. J. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 1.039,52 zł (jeden tysiąc trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 8 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda K. J. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 1.137,87 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści siedem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni z roszczenia zasądzonego powodowi w punkcie I. niniejszego wyroku kwotę 496,35 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 83,65 zł (osiemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 333/17

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 6 września 2016 r. r. doszło do zderzenia pozostających w ruchu pojazdów. Właścicielem pojazdu M. (...) nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku tego wypadku był K. J..

(okoliczności bezsporne)

Ubezpieczycielem sprawcy będącego winnym wypadku w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych był Towarzystwo (...) S.A. w W..

(okoliczności bezsporne)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 6 września 2016 r., który ustalił i wypłacił odszkodowanie za koszt naprawy pojazdu w łącznej wysokości 51.528,07 zł.

/okoliczności bezsporne)

Niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 52.567,59 zł (z podatkiem VAT). Wartość rynkowa pojazdu przed szkodą wynosiła 97.100 zł.

Dowód: opinia biegłego M. L., k. 53-66, 120-121, 130-137

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powstałych w wyniku przedmiotowej kolizji oraz zasadności użycia części nowych i oryginalnych. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Zarzuty do przedmiotowej opinii zostały przez biegłego wyjaśnione w sposób na

tyle przekonujący, że nie jest wymagane dalsze opiniowanie przez tego samego . . .o innego biegłego.

Pozwany w niniejszym procesie nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady (ani też legitymacji czynnej powoda). Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a dokładnie zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości staw en za prace naprawcze.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03. publ. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak w skazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliw .:v ..cym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć ta.<że koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r. 11 CR 42c "2. OSNCP Nr 6/1973. poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy - tj. poszkodowanemu - jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r.. sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Sad podzieli i i ponadto pogląd prawny zawarty w uchwale siedmiu sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. dli CZP 80/11). w myśl którego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Biegły co prawda wskazał, że teoretycznie byłoby możliwe przywrócenie stanu poprzedniego przy zastosowaniu części zamiennych typu Q. jednak w danym momencie dla tego modelu takowe na rynku nie były dostępne. Stąd prawidłowość przyjęcia przy symulacji kosztów naprawy części nowych, oryginalnych, typu O nie powinna nasuwać jakichkolwiek wątpliwości.

Ponadto biegły w sposób przekonujący odpowiedział na zarzuty pełnomocnika powoda, dotyczące wyeliminowania z zakresu naprawy pewnych elementów i związanych z tym czynności (ustne uzupełnienie opinii na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r.).

Reasumując, biegły zdaniem Sądu poprawnie określił koszt naprawy pojazdu brutto (tj. wraz z podatkiem od towarów i usług). Biegły uwzględnił przy tym stawki za

robocizogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie odpowiadającym średniej arytmetycznej z danych empirycznych z rynku lokalnego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że ustalony przez biegłego koszt naprawy pojazdu stanowi wysokość szkody, jaka powstała w związku z przedmiotową kolizją, tj. rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu. Do dopłaty przypada więc zasądzona w punkcie 1. sentencji różnica pomiędzy kwotą szkody a sumą dotychczas wypłaconą przez biegłego, czyli suma 1.039.52 zł. W ramach opinii uzupełniającej biegły ponadto wyliczył wartość pojazdu przed i po szkodzie. Z uwagi na wyniki tej opinii uzupełniającej można z całą stanowczością stwierdzić, że nie doszło do tzw. „szkody całkowitej” (wartość pojazdu przed szkodą była znacznie wyższa od kosztów naprawy). Naprawa w sensie ekonomicznym była więc opłacalna.

Zdaniem Sądu strona powodowa w ogóle nie udowodniła roszczenia w y datku na sporządzenie ekspertyzy (492 zł). Brak na to jakiegokolwiek dowodu w aktach sprawy. Nie ma też dowodu faktycznego poniesienia takiego wydatku przez poszkodowanego.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 822 § 1 i § 4 k.c. orzeczono jak w punkcie 1. sentencji. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zasądził odsetki ustawowe od w/w kwoty od dnia 8 października 2016 r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w terminie ustawowym (30 dni od daty zgłoszenia szkody) nie spełnił świadczenia.

W pozostałym zakresie sąd w **punkcie II.** wyroku oddalił powództwo jako zawyżone na mocy art. 361 § 1 k.c. a cuntrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł w **punkcie III.** wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz § 2 pkt 4 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Powód wygrał proces w 14%, pozwany w 86 %. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu 362 zł, opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej 1800 zł. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. zaliczka na poczet opinii biegłego 800 zł. Wynik sumy tych w stosunku do proporcji, w jakiej wygrał powód to 417,06 zł. Koszty poniesione przez pozwanego to opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej, jak w przypadku pełnomocnika przeciwnika, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz zaliczka na poczet opinii biegłego zł. Wynik sumy tych kosztów w proporcji do stosunku, w jakim wygrał pozwany to (...),93 zł. Różnica na korzyść pozwanego została zasądzona w punkcie 111 wyroku.

Ponadto w **punkcie IV i V.** sentencji wyroku na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (nie pokryta zaliczką część wynagrodzenia biegłego) - zgodnie z proporcją, w jakiej strony przegrały proces, tj. nakazując ściągnąć od powoda z zasądzonych na jego rzecz roszczenia kwotę 496.35 zł oraz od pozwanego - 83.96 zł